

Torrecciudad den 1 september 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Som andra år hade jag önskat att utnyttja detta avbrott till att vara med mina döttrar och söner på olika platser: det hjälper mig mycket att se er, att vara med er och att märka hur brådskande, ständigt aktuell, apostolatets utbredande är. Det var inte möjligt: *omnia in bonum!*, eftersom vi "rest" över hela världen från Pamplona ännu mer intensivt.

I början av juli – innan jag kom dit – stannade jag till i Barcelona och Girona. Vi hade ett välbesökt samkväm där, och jag välsignade en staty av den helige Josemaría som har placerats på en plats där man arbetar apostoliskt med många ungdomar. Efteråt – och detta har jag redan berättat – åkte jag till Portugal för att be inför vår Fru av Fatima och träffa en stor grupp systrar och bröder till er. Den 23 augusti var jag i Lourdes och hedrade vår Fru med hela Verket och bad om hennes förbön: jag tackade henne i alla eras namn.

Jag reste även kort till Holland. Utöver glädjen att få träffa personer i prelaturen, återupplevde jag en del av Verkets *förhistoria* i landet då jag var med vår Fader och vår älskade don Álvaro. Hur mycket bad de inte när de åkte på vägarna och i städerna! De tänkte på de kvinnor och män som skulle närma sig Opus Dei med ett hopp som i dag är verklighet. Låt oss dagligen vara förenade genom de heligas gemenskap.

I morgon, den 2 september, kommer jag att prästviga tre adjungerade bröder till er, som blev diakonvigda för sex månader sedan. Även av denna anledning går mina tankar till den helige Josemaría, som drömde om denna stund, då några av dessa av hans söner skulle bli präster. Be för dem och för frukterna av de talrika verksamheter som pågår över hela världen, även för de regioner på det södra halvklotet som bär upp oss alla med deras vardagsliv.

I mitten av den månad som börjar, den 14 september, kommer vi återigen att tacka vår moder Kyrkan för det heliga Korsets upphöjelse. Vår Fader förberedde och firade den med särskild glädje, helt övertygad om att Korset är härlighetens tron varifrån Kristus drar allt till sig.¹ Ni kan inte föreställa er med vilken glädje han bestämde att man i Opus Deis huvudsäte

¹ Jfr Joh 12:32.

skulle måla en stor tavla föreställande den händelse som firas i liturgin: återbärandet av det heliga Korset till Jerusalem efter att det tagits tillbaka ifrån människor som inte var kristna.

Som ett uttryck för denna djupt rotade vördnad, bar han alltid på sig en relik av *lignum crucis* och ville även att hans efterträdare skulle göra det: först den oförglömlige don Álvaro och nu jag. Den djupa fromhet gjorde ett starkt intryck på oss alla, med vilken han varje dag kysste denna heliga relik innan han gick och drog sig tillbaka för att vila på kvällarna, när han började en ny dag och vid andra tillfällen.

Dagen efter denna högtid, den 15 september, minns vi jungfru Marias närvaro vid Korset, då hon led med Jesus och medverkade i återlösningen med honom. Där visades hennes nya moderskap, då hon fick höra Herren säga: *Kvinna, där är din son.*² Då tog hon emot oss som sina sanna barn med styrka och mildhet. Dessa två högtider utgör en kraftfull uppmaning för kristna, ett befällande kall att med kärlek omfamna de små och stora kors som dyker upp längs vägen, utan att gnälla eller klaga, eftersom de alla binder oss vid Jesus Kristus och är en mycket speciell välsignelse från Gud. Låt oss inte glömma det vår Fader berättade med tanke på att många personer kallar det som går dem emot för kors och slutligen tar bort alla bilder på korset hemma och framför allt i sitt uppträdande. De inser inte att det heliga Korset med alla dess uttryck ger frihet och kraft till att utkämpa den nya evangeliseringens kamp, som börjar med vars och ens personliga omvändelse.

För några år sedan sade den helige Fadern i en predikan att **det inte finns kärlek utan lidande, utan självförnekelsens lidande, utan det lidande som krävs för att jaget skall förvandlas och renas av den sanna friheten. Där det inte finns något att lida för förlorar även livet självt sitt värde. Eukaristin, vårt kristna livs mittpunkt, grundar sig på Jesu offer för oss och föddes ur den lidande kärleken som nådde sin höjdpunkt på Korset. Vi lever av denna kärlek som utges. Denna kärlek ger oss mod och styrka att lida med Kristus och för honom i denna världen, medvetna om att vårt liv blir stort, moget och sant just på det sättet.**³

Låt oss hjälpa alla personer vi träffar eller som vi i något sammanhang möter att tänka på meningen med lidandet när man tar emot det på detta sätt, med frid och även med glädje. Vår grundare underströk detta vid ett tillfälle och ställde sig smärtsamt en fråga: *Vem går i dag Korset till mötes? Väldigt få. Nu ser ni vad världens reaktion är inför Korset, till och med så många som kallar sig katoliker, för vilka Korset är en stötesten eller dumhet, som den helige Paulus skrev: iudaeis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam (1 Kor 1:23). Herre! Efter så många århundraden består fortfarande denna anormala situation, till och med bland de personer som säger att de älskar och följer dig.*⁴ Vi observerar i själva verket i vår värld det som aposteln skrev till dem i Korint: *Judarna begär tecken och grekerna söker vishet, men vi förkunnar en Kristus som blivit korsfäst, en stötesten för judarna och en dårskap för hedningarna, men för de kallade, judar som greker, en Kristus som är Guds kraft och Guds vishet.*⁵

Mina barn, fortsatte vår Fader, jag överdriver inte. Korset är fortfarande en symbol för döden i stället för att vara ett tecken på liv. Man flyr fortfarande från Korset som om det vore en galge, fast det är härlighetens tron. Kristna förkastar fortfarande Korset och likställer det med smärta, i stället för att likställa det med kärlek.⁶ Du och jag, var och en av oss, älskar vi verkligen det heliga Korset? Är vi övertygade om att föreningen med den korsfäste Kristus är källan till den övernaturliga effektiviteten och den sanna glädjen? Övar

² Joh 19:26.

³ Benedikt XVI, Predikan vid invigningen av Paulus år, 28/6 2008.

⁴ Sankt Josemaría, Anteckningar från en betraktelse, 3/5 1964.

⁵ 1 Kor 1:22-24.

⁶ Sankt Josemaría, Anteckningar från en betraktelse, 3/5 1964.

vi oss varje dag i att ivrigt ta på oss det som ger oss obehag: sjukdom, det som är ett hinder för våra planer eller dagens motgångar? Om det finns ett övernaturligt sinne kommer vi varje dag upptäcka många tillfällen att förena oss med Jesus och jungfru Maria och med kärlek samla dessa små motgångar (som kanske inte är så små) och frambära dem i den heliga mässan. Vilken stor skatt kan vi inte samla i himlen genom dessa småsaker!

Detta var den helige Josemarías ständiga lära. *Jag föreslår er att under dagen, med er självtukt, med akter av kärlek och av hängivelse åt Herren, samla några milligram guld och flisor av briljanter, rubiner och smaragder. Ni hittar dem på vägen, i småsakerna. Plocka upp dem och samla en skatt i himlen, eftersom av några milligram guld kan man med tiden samla ihop hela gram och kilon. Och med brottstycken av dessa ädelstenar kan ni få ihop vackra diamanter, stora rubiner och glänsande smaragder.*⁷

Receptet är lätt att använda men det förutsätter viljan att hålla Kristus sällskap på Kalvarieberget. *Inför Korset kan man ha tre inställningar, sammanfattade vår grundare. Att fly från denna gåva, vilket är vad nästan alla gör. Att söka korset övermodigt och önska svåra prövningar och underkasta sig mycket extraordinära botövningar: om denna drivkraft inte kommer från Gud, tycker jag inte att den passar eftersom det kan vara frukten av ett dolt högmod. Den tredje inställningen är att ta emot det med glädje när Herren sänder oss det: här är, tror jag, det lämpligaste sättet att förhålla sig till Korset.*⁸

Låt oss återigen titta på jungfru Maria. Det faktum att Maria var stark vid Korset och var sin Son nära, var utan tvekan en särskild nådegåva från Gud. Men det var en nådegåva som hon motsvarade efter år av förberedelse, alltifrån bebådelsen och till och med innan, genom hennes totala öppenhet i själ och hjärta för Guds krav. **Etapperna av Marias väg, alltifrån huset i Nasaret ända till huset i Jerusalem, med uppehållet vid Korset där Sonen anförtror aposteln Johannes åt henne, kännetecknas av hennes förmåga att upprätthålla en stämning av inre samling för att betrakta alla händelser i sitt hjärtas tystnad, inför Gud (jfr Luk 2:19-51), och att i betraktandet inför Gud även förstå Guds vilja och kunna acceptera den i sitt inre.**⁹

Mina döttrar och söner, detta är den stora lärdom som Kyrkan förmedlar till oss med anledning av denna marianska högtid. Vår Frus hela tillvaro på jorden upptogs av hennes brinnande önskan att göra Guds vilja, även då denna Guds försyn visade sig ha smärtsamma kanter. Hon utförde allt utan att klaga, med mänsklig och övernaturlig elegans, utan att väcka uppmärksamhet. Hon är, som den helige Josemaría påminde så ofta, *det dolda och tysta offrets Mästarinna*.¹⁰ Med sitt föredöme uppmuntrar hon oss att ta emot livets motgångar med kärlek, de små (vilket är det vanligaste) och de stora.

Låt oss göra jungfru Marias inställning till vår; hon är en förebild för dem som vill vara kontemplativa mitt i världen: ta de händelser som kantar vår väg till vår personliga bön, vare sig de ger oss glädje eller sorg, så att vi i var och en av dem kan upptäcka vår Fader Guds älskvärda vilja och omfamna den med ro. På detta sätt kommer vi att fylla Jesu Kristi hjärta med kärlek och han kommer att välsigna oss och fylla våra ansträngningar att närma honom många människor med frukt. Låt oss älska självtukten och botgöringen med naturlighet och utan åthävor, något vi ser i Marias liv. *Världen beundrar bara uppseendeväckande offer, därför att den inte känner till värdet av tysta och fördolda offer.*¹¹

När vi betraktar korset på altaret under mässan, när vi kysser det lilla krucifix som jag

⁷ Sankt Josemaría, år 1968.

⁸ Sankt Josemaría, anteckningar från en betraktelse, 3/5 1964.

⁹ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

¹⁰ Sankt Josemaría, *Vägen*, nr 509.

¹¹ *Ibid.* nr 185.

föreslår att ni alltid skall bära med er (som vår Fader skrev) och när vi kysser eller böjer oss för träkorset i kapellen, låt oss tänka på den djupa betydelse som ligger i dessa åtbörder. De talar till oss, säger Påven, om att **Gud inte har återlöst världen med svärdet, utan med Korset. Då Jesus dör breder han ut armarna. Detta är lidandets främsta tecken: han låter sig spikas fast för oss, för att ge oss sitt liv. Men de utsträckta armarna är samtidigt en bedjande ställning, en hållning som prästen antar då han i bönen breder ut armarna: Jesus omvandlade lidandet, sitt lidande och död, till bön, till en akt av kärlek till Gud och människorna. Därför är den korsfäste Kristus utsträckta armar även en omfamning, med vilken han drar oss till sig och med vilken han vill hålla oss i sin famn av kärlek. På detta sätt är han en avbild av den levande Guden, han är Gud själv, och vi kan överlämna oss i hans händer.**¹²

Då jag läste Benedikt XVI:s ord på nytt, mindes jag en mycket tydlig och typisk bild av den helige Josemaría. När han talade om Herren som mer hölls fast på korset av den stora kärlek han hade för oss än av spikarna (så brukade han säga), var det inte ovanligt att han med största naturlighet bredde ut armarna en aning och vände handflatorna på ett sätt som kanske inte märktes av de flesta. För mig är det klart (han sade det någon gång) att denna åtbörd var ett uttryck för hans iver att förena sig djupt med Herren, fastspikad på Korsets träpåle, genom att vilja identifiera sig med honom för att ta alla människor i sin famn.

Påven påpekar att **Maria följde diskret hennes Son hela vägen under det offentliga livet ända till Korsets fot och går nu, med sin tysta bön, Kyrkans väg.**¹³ Låt oss vända oss till hennes förbön med större intensitet i dessa svåra tider, så att hon gör oss starka inför den smärta som vi accepterat och sökt. Låt oss under hennes moderliga förmedling (hon är *Mater Ecclesiae*, Kyrkans moder) lägga Trons år som börjar om några veckor, den 11 oktober, den femtionde årsdagen av Andra vaticankonciliet början. Låt oss hörsamma den helige Fadern och anstränga oss för att i varje stund bete oss som äkta kristna med ett tydligt vittnesbörd av vår katolska tro i gärning och i ord. Det civila samhället, de miljöer vi rör oss i, behöver ett tillskott av andligt och övernaturligt liv som endast kommer från Jesu Kristi Kors. Låt oss utan självplågeri, med frid och uthållighet försöka lära oss vår Lärares undervisning, som gick Kalvarieberget till mötes med denna inställning: *Hur har jag inte längtat efter att få äta denna påskmåltid med er.*¹⁴

Fortsätt att be för mina böneämnen, i fullbordad enhet¹⁵, grundade på bönen, på offret och på iveren att tjäna Kyrkan, Påven och alla människor. För att lyckas med detta, låt oss be don Álvaro om hjälp, som tog över efter vår Fader just på denna Mariahögtid, den smärtorika modern. Jag tror att den frid som alltid kännetecknade den helige Josemarías förste efterträdare stärktes ännu mer, så att människor, när de umgicks med honom, kraftigt drogs till Gud vår Herre.

Låt oss hålla Påven sällskap under hans resa till Libanon mellan den 14 och 16 september, där han kommer att underteckna och överlämna den postsynodala apostoliska förmaningen om Mellanöstern, frukt av Biskopssynodens särskilda möte som hölls i Rom för två år sedan. Låt oss be för de länder som vår Herre helgade med sin närvaro och låt oss be den heliga jungfrun Maria, *Regina pacis*, om fredens gåva för alla folk i detta område och för alla människor.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er fader
+ Javier

¹² Benedikt XVI, Predikan i Mariazell, 8/9 2007.

¹³ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 14/3 2012.

¹⁴ Luk 22:15.

¹⁵ Jfr. Joh 17:23.